

Arrest

nr. 257 656 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verweerder stelde vast dat verzoekster in het bezit was van een Schengenvisum type C afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten, geldig gedurende negentig dagen in de periode tussen 14 december 2017 en 14 december 2020.

1.3. Op 26 september 2019 verzocht verweerder de Nederlandse autoriteiten om verzoekster over te nemen, dit met toepassing van artikel 12.2. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen

welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.4. De Nederlandse autoriteiten willigden het overnameverzoek in op 25 november 2019.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam ten aanzien van verzoekster op 2 januari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest van 30 juni 2020 met nr. 237 673 heeft de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 2 januari 2020 verworpen

1.7. Op 22 oktober 2020 werd het dossier van verzoekster door verweerder alsnog overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.8. De commissaris-generaal nam op 28 januari 2021 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Op 29 januari 2021 werd verzoekster onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.10. Verzoekster werd op 9 april 2021 door de onderzoeksrechter in vrijheid gesteld onder voorwaarden.

1.11. Op 9 april 2021 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: [D.]

Voornaam: [C.S.M.]

[...]

Nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene werd sinds 29/01/2021 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van mensenhandel, deelname aan bendevorming, valsheid in geschriften, feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden.

Betrokkene zou onder het mom van een reisbureau personen van Surinaamse herkomst over de grenzen gesmokkeld hebben richting België. Zij zouden bovendien valse documenten hebben voorzien en schijnrelaties hebben opgezet voor hun slachtoffers. Feiten van mensensmokkel met gebruikmaking

van vervalste stukken en in georganiseerde en gestructureerd verband getuigen van een ernstige normvervaling en een gebrek aan respect voor de integriteit van de slachtoffers, wiens precare situatie wordt uitgebuit louter met het oog op gemakkelijk geldgewin.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 02.02.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet.

Betrokkene heeft op 01.07.2019 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. De door betrokkene geuite vrees voor vervolging in het kader van voodoo-praktijken werd ongegrond geacht. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 01.02.2021. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03.01.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Artikel 74/14 §3. 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene werd sinds 29/01/2021 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van mensenhandel, deelname aan bendevorming, valsheid in geschriften, feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden.

Betrokkene zou onder het mom van een reisbureau personen van Surinaamse herkomst over de grenzen gesmokkeld hebben richting België. Zij zouden bovendien valse documenten hebben voorzien en schijnrelaties hebben opgezet voor hun slachtoffers. Feiten van mensensmokkel met gebruikmaking van vervalste stukken en in georganiseerde en gestructureerd verband getuigen van een ernstige normvervaling en een gebrek aan respect voor de integriteit van de slachtoffers, wiens precare situatie wordt uitgebuit louter met het oog op gemakkelijk geldgewin.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten.

De betrokkene werd sinds 29/01/2021 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van mensenhandel, deelname aan bendeforming, valsheid in geschriften, feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden.

Betrokkene zou onder het mom van een reisbureau personen van Surinaamse herkomst over de grenzen gesmokkeld hebben richting België. Zij zouden bovendien valse documenten hebben voorzien en schijnrelaties hebben opgezet voor hun slachtoffers. Feiten van mensensmokkel met gebruikmaking van vervalste stukken en in georganiseerde en gestructureerd verband getuigen van een ernstige normvervalsing en een gebrek aan respect voor de integriteit van de slachtoffers, wiens precarie situatie wordt uitgebuit louter met het oog op gemakkelijk geldgewin.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 03.01.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene heeft op 01.07.2019 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 01.02.2021. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtcollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955

(hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie - en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement.”*

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in het eerder vermelde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (zie ook hierboven) en het beginsel van non-refoulement (art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel

onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Verzoekster kan niet zonder schending van artikel 3 EVRM terugkeren naar Suriname. Verzoekster zal in Suriname terechtkomen in een situatie van extreme armoede dewelke gelijk staat met een schending van art. 3 EVRM. In Suriname is een groot tekort aan adequate huisvesting en/of financiële middelen om te voorzien in de basisbehoeften, geen opvangnetwerken, geen pensioen, geen werk etc. Gelet op het feit dat er al helemaal geen ondersteunend netwerk beschikbaar is, zal verzoekster omwille van haar financiële precaire toestand, genooddacht zijn om op straat te slapen en terechtkomen in de criminaliteit.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster nagelaten heeft de vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Dit klopt echter niet. Verzoekster heeft de vragenlijst ingevuld overgemaakt aan de dienstdoende cipier op 3 februari 2021. Verzoekster heeft tevens kopie van het administratief dossier opgevraagd maar heeft dit nog niet ontvangen en kan dus zelf ook niet controleren waar en wat er juist is misgelopen.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM voorligt. De verwerende partij heeft een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormelde artikelen 74/13 en 3 EVRM uit."

4.1.2.1. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verweerder, hoewel deze verdragsbepaling hem geen bijkomende motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570), uitdrukkelijk heeft gemotiveerd waarom hij oordeelde dat artikel 3 van het EVRM geen belemmering vormt om de bestreden beslissing te nemen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers aangegeven dat verzoekster voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek werd afgewezen.

Het feit dat de commissaris-generaal weigerde om verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen impliceert dat werd vastgesteld dat de door haar, in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, aangevoerde situatie in Suriname geen aanleiding gaf tot de conclusie dat indien verweerder de bestreden beslissing gedwongen zou tenuitvoerleggen en verzoekster naar dat land zou terugbrengen dit een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou meebrengen.

Verzoeksters houdt voor dat er in Suriname een groot tekort is aan adequate huisvesting, dat zij geen financiële middelen heeft om in haar basisbehoeften te voorzien en dat zij geen opvangnetwerk, geen pensioen en geen werk heeft en zij dus in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen. Zij gaat hiermee schijnbaar voorbij aan het gegeven dat zij deze uiteenzetting reeds deed tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en dat de commissaris-generaal in zijn beslissing, waarnaar verweerder uitdrukkelijk verwijst, oordeelde dat uit haar verklaringen geenszins blijkt dat zij bij een terugkeer naar Suriname levensomstandigheden zou kennen die kunnen worden gelijkgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De commissaris-generaal

merkte op dat verzoekster in Suriname toegang had tot de arbeidsmarkt aangezien zij er heeft gewerkt als leerkracht, alsook in een vakantiepark en als verkoopster. Hij stelde dat verzoekster steeds werk vond en dat zij niet aantoonde dat dit nu niet meer het geval zal zijn. In de beslissing van de commissaris-generaal wordt ook geduimd dat verzoekster bij haar terugkeer naar Suriname onderdak zal hebben aangezien zij de erfgename is van het huis van haar ouders en niet blijkt dat zij niet, net zoals voorheen het geval was, zou kunnen intrekken bij haar zus. De Raad merkt verder, ten overvloede op, dat verzoekster die hoger opgeleid is, aangaf dat ze verscheidene malen naar Europa reisde en dat zij verklaarde dat haar reis naar België achthonderd euro kostte. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster geen financiële middelen heeft. Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd in haar betoog dat zij bij een terugkeer naar Suriname zal terechtkomen in een situatie die niet verenigbaar is met de bepaling van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

4.1.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten betreft, moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet rechtstreeks beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster een verzoek om internationale bescherming indiende en in het raam van haar verzoek reeds uitgebreid werd gehoord. Uit deze stukken blijkt tevens dat verzoekster op 2 februari 2021 een vragenlijst ter hand werd gesteld en zij maakt niet aannemelijk dat zij deze vragenlijst invulde. Haar betoog dat zij dit wel deed blijft ongestaafd.

Verzoekster heeft wel degelijk de mogelijkheid gehad om haar persoonlijke situatie en deze in haar land van herkomst toe te lichten. Zij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de hoorplicht werd miskend.

De Raad dient er tevens op te wijzen dat het (bijkomend) horen maar zin heeft voor zover dit informatie kan opleveren die de overheid behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden; informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij beperkt zich immers tot de mededeling dat zij van oordeel is dat zij in Suriname in extreme armoede dreigt terecht te komen en haar zienswijze aangaande de situatie in haar land van herkomst was verweerder bekend op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam. Er kan bijgevolg zelfs niet worden vastgesteld dat verzoekster enig belang heeft bij haar grief dat zij onvoldoende werd gehoord.

4.1.2.3. Verweerder heeft in de bestreden beslissing ook duidelijk aangegeven dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoekster toont niet aan dat verweerder hierbij enig relevant gegeven over het hoofd heeft gezien.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.4. De uiteenzetting van verzoekster leidt voorts niet tot het besluit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke appreciatiefout blijkt niet.

4.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.1.2.6. Er kan evenmin worden geoordeeld dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Artikel 74/14 VW stelt het volgende:

“ § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

-In de bestreden beslissing wordt onder de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan naar het volgende verwezen: 4°Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Verzoekster begrijpt niet om welk artikel dit gaat. Verzoekster begrijpt niet naar wat juist wordt verwezen? Het juiste wetsartikel wordt niet vermeld. Verzoekster heeft er het raden naar. Welk artikel wordt bedoeld met 4°?

De bestreden beslissing heeft het wel over het risico op onderduiken en haalt het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 3 januari 2020 aan en het ontbreken van bewijs dat dit bevel werd uitgevoerd. Verzoekster heeft steeds getracht om zich in de regel te stellen. Ze heeft een asielaanvraag ingediend en heeft heel die periode legaal in ons land verbleven. Ze heeft helemaal de intentie niet om onder te duiken, integendeel, verzoekster wenst haar verblijf te regelen en heeft er alles aan gedaan om dit te realiseren.

In Brasschaat is zij aangetroffen in de woning die zij heeft opgegeven in een eerdere procedure, enz. Zij begrijpt dan ook niet waar de verwerende partij het haalt dat zij zou willen onderduiken... Niets uit het hele dossier wijst daarop.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting evenals artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid], of;

Aan deze voorwaarde voldoet de verwerende partij niet.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de aanhouding wegens vermoeden van mensenhandel, deelname aan bendevorming en valsheid in geschrifte van de verzoekster maar wordt er geen enkel ander element aangehaald om te voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt bovendien dat gezien de maatschappelijke impact van

deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Maw verzoekster is geen gevaar voor de openbare orde maar zou dit kunnen zijn... Verzoekster is overigens ook niet meer aangehouden.

In deze context wenst verzoekster te verwijzen naar het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13, al. 50-52.:

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, erop zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.

Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt. Het feit dat een strafrechtelijke veroordeling niet onherroepelijk is geworden staat er dus niet aan in de weg dat een lidstaat zich op de uitzondering bedoeld in artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 kan beroepen. Zoals de advocaat-generaal in punt 65 van haar conclusie heeft opgemerkt, is in de bewoordingen van deze richtlijn voor een voorwaarde van onherroepelijkheid immers geen steun te vinden en zou die voorwaarde indruisen tegen het doel van artikel 7 van die richtlijn, te weten dat er een specifieke termijn voor vrijwillig vertrek wordt vastgesteld, aangezien die termijn in veel gevallen zou dreigen te worden overschreden als gevolg van de duur van de nationale gerechtelijke procedures.

Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.

Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 74/14 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

4.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Er moet hierbij worden benadrukt dat verweerder inzake de reden waarom hij afweek van de regel dat een termijn van dertig dagen moet worden toegestaan voor het vrijwillig vertrek heeft verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en heeft toegelicht dat er een risico op onderduiken bestaat en dat hij verzoekster beschouwt als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Wat betreft het risico op onderduiken heeft verweerder nader uiteengezet dat hij dit risico afleidt uit het gegeven dat verzoekster eerder reeds geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststelling dat verweerder naliel ook uitdrukkelijk te duiden dat de wetgever in artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet heeft aangegeven dat het feit dat geen gevolg werd gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel een objectief criterium is waaruit een risico op onderduiken kan worden afgeleid, leidt niet tot de conclusie dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De motivering van de bestreden beslissing is immers hoe dan ook voldoende duidelijk om verzoekster toe te laten om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er kan niet worden besloten dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

4.2.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoekster weliswaar uiteenzet dat zij steeds heeft getracht om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen en dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende, maar hiermee niet aantoonde dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 3 januari 2020 ter kennis werd gebracht. Het staat vast dat verzoekster zich onttrok aan de verplichting om zich naar Nederland te begeven om haar verzoek om internationale bescherming te laten behandelen en gedurende maanden onwettig in het Rijk verbleef. Het feit dat de Belgische autoriteiten, ingevolge het gebrek aan medewerking van verzoekster, uiteindelijk zelf verantwoordelijk werden voor de behandeling van voormeld verzoek om internationale bescherming en verzoekster tijdens de behandeling van dit verzoek niet uit het Rijk kon worden verwijderd doet geen afbreuk aan het feit dat zij in het verleden geen gevolg gaf aan een rechtsgeldig bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat verzoekster een gekend adres in België had houdt verder niet in dat verweerder niet zou kunnen oordelen dat, gelet op verzoeksters houding in het verleden, er een risico op onderduiken bestaat.

De vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat volstaat om de beslissing om geen termijn van dertig dagen voor het vrijwillig vertrek toe te staan te onderbouwen. Verzoeksters grief dat verweerder onterecht heeft besloten dat haar ook geen termijn van dertig dagen om vrijwillig het land te verlaten moet worden toegestaan omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde is bijgevolg gericht tegen een overtollige overweging in de bestreden beslissing en de eventuele gegrondheid van deze kritiek kan bijgevolg geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van deze beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat het niet ter discussie staat dat verzoekster, die onwettig in het Rijk verblijft, onder bevel tot aanhouding werd geplaatst en dat het feit dat zij ondertussen onder voorwaarden werd vrijgelaten niets afdoet aan het gegeven dat er ernstige aanwijzingen zijn dat zij deel uitmaakt van een criminele organisatie die zich bezig houdt met mensen-smokkel en dat zij zich schuldig maakte aan valsheid in geschrifte. Het is niet kennelijk onredelijk om in een dergelijke situatie te oordelen dat verzoekster wordt geacht de openbare orde verder te kunnen schaden. Verzoekster verwijst trouwens zelf naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie waaruit blijkt dat het niet is vereist dat een vreemdeling reeds werd veroordeeld voor strafbare feiten om te kunnen constateren dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK